

24. neděle v mezidobí

Odry, Veselí

17. září 2023

P. Michal Krenželok

Milá farní rodino,

když jsem si přečetl dnešní evangelium, hned jsem si řekl, že je to byl blbec ten dnešní hlavní "hrdina". Pak jsem zkrotnul, protože ve skutečnosti se mu podobám, stejně jako i vy. Chci, aby mně bylo u Boha i druhých odpuštěno, žadoním o pochopení, trpělivost, velkorysost, ale dokáži být stejně takový i já k druhým?!

Vymyslel jsem skvělý projekt, inovaci náboženské praxe, určitě si ho nechám ve Vatikánu patentovat. Je běžné, že chodíme ke zpovědi, snad pravidelně. Zpovídáme se Bohu z toho, co se nám nepovedlo, co jsme zpackali, pojmenováváme to, činíme pokání, dáváme si předsevzetí a žádáme odpuštění. Můj nápad je, co takhle udělat něco podobného mezi námi, takovou zpověď člověku?! Každý měsíc byste přišli za manželem nebo manželkou, rodiči, sousedy, spolupracovníky a začali: "Naposledy jsem byl u zpovědi tehdy a tehdy a toto jsou mé hříchy proti tobě, srdečně jich lituji a prosím za odpuštění, a za pokání tři kolečka kolem chalupy na bosých kolenou... a teď se zpovídej ty. Žádná diskuze, vysolit to, přiznat se, pojmenovat, požádat za odpuštění. Už vidím, jak to bude

skvělé, můj odvážný projekt bude určitě fungovat! Asi ne, ale nápad je to minimálně dobrý...možná by to mnohé mezi námi pročistilo, a nakonec i zjednodušilo.

Vím, že se to neujme. Budeme to mít tedy těžší. Druzí nám neřeknou, kdy se proti nám prohřešili a my jim také ne, budeme tedy muset být více vnímavější, empatictější, citlivější. Předpokládám, že se tu a tam omlouváte, ale není to podobné, jako při zpovědi Pánu Bohu.

Když jsem se bavil s jedním mnichem o odpouštění, řekl mi, že se už moc neomlouvá, protože v Otčenáši je odpusť nám naše viny, tato prosba je směřována k Bohu, jeho máme žádat o odpuštění, druhé nežádá, druhým odpouští. Je to však mnich, který žije v uzavřeném klášteře, co máme dělat my?! Nejjednodušší by bylo jednat tak, abych se omlouvat vůbec nemusel, jenže...

Přemýšlel jsem dále nad svým utopickým projektem. Co myslíte, co by bylo těžší, vyznat se tomu druhému ze svých hříchů proti němu, jako např. lhal jsem ti, zlobil jsem se na tebe, nemám tě rád, pohrdám tebou, myslím si, že jsem lepší atd. nebo by bylo těžší mu potom, co jsme si to všechno vyslechli, třeba i to, co měl třeba jen ve své mysli, odpustit? Kdyby vám druhý vyjmenoval všechny hříchy proti vám, jak těžko by se vám druhým odpouštělo, jak těžko by se vám s druhými žilo.

Odpuštění je těžké. Nabídnou vám tři druhy odpouštění. Ti, co si mysleli, že jsem se snad už naučil kázat krátce, se spletli...

První nasnadě je samozřejmě odpuštění druhým. Nepleťme si odpuštění a smíření. Odpuštění dělám kvůli sobě, abych mě zlo nezadusilo. K odpuštění nepotřebuji druhého, můžete někomu odpustit, aniž by to ten druhý věděl, děláte to hlavně pro sebe. Samozřejmě to není lehké, to však neznamená, že je to nemožné, ale víc už to rozvádět nebudu, musíme taky k obědu. Ke smíření už toho druhého potřebuji, podáme si ruce, vyjasníme situaci. Smíření je však druhý krok, větší dokonalost, Ježíš nás však žádá především o odpuštění. Nepokáral muže z evangelia za to, že spolu nešli na pivo, ale za to, že mu neodpustil.

Pokud smíření není tolik důležité ve vztahu s druhými, teď bude naprosto nezbytné. Chci se pozastavit u odpuštění samému sobě. Každý máme nějakou osobní historii, někdy hodně temnou, máme rodinu, která nám předala nejen dobré věci, máme svůj charakter, který není vždycky skvělý, své emoce, nevyrovnanosti, nároky na sebe atd., je potřeba být velkorysý nejen k druhým, ale i k sobě. Je potřeba umět si nejen odpouštět, ale s sebou se i smířit, s tím, jaký jsem, co je ve mně ukryto, se svou realitou. Dokážete vydržet se sebou samými? Neutíkáte sami před sebou? Formy útěku mohou být různé. Můžou to být různé druhy závislostí (na alkoholu, drogách, pornografii, sociálních sítích...), formou útěku může být také

práce, zábava, uzavřenost, hněv, falešná zbožnost atd. Může se stát, že člověk začne trestat druhé tím, že nevydrží sám se sebou, neví si rady, uzavírá se nebo začne blbnout a druzí kolem trpí. Dám vám důležitou otázku. Netrpí náhodou lidé kolem vás kvůli tomu, že nechcete sami sobě pohlédnout do tváře, setkat se se svým problémem, se sebou samým, odpustit si něco, smířit se?! Není to lehké, já vím, ale nabídnu vám klíč.

Třetí odpuštění, je odpuštění Bohu. Zní to rouhavě, ale já to vysvětlím. Samozřejmě, že my milému Pánu Bohu nemáme co odpouštět, protože se na nás neprohřešuje. Jenže my ten pocit někdy můžeme mít, domnění, že mi Bůh ublížil. Zlo se v tomto případě převléklo do božího hávu, hrálo jen divadlo, aby vás zmátlo, jeho skutečná příčina byla buď ve vás nebo v druhých, případně zlu samotném. Když pak nespravedlivě nadáváte Bohu, nic se neděje, vám to pomůže a Jemu to nic neudělá. Měli jste někdy na Boha zlost?! V tomto případě odpouštět však není co, zbývá jen jeho další krok, a to smíření. A toto je ten klíč. Pokud budete smíření s Bohem, odpuštění druhým i sobě, nebo dokonce smíření v obou případech pak bude možné, snazší.

V evangeliu jsme slyšeli o dvou odpuštěních. Jedno z nich bylo nepovedené a špatně to dopadlo. Inspirujte se tím prvním, Božím odpuštěním nám.